

László Zsolt

Az utolsó kapu előtt

Feleségemnek

Sötétlő keretből hunyorog a tó
mint az éjszaka könnyes szeme
Fáradt dajkává lesz körülöttem a nyár
Vártam ezt az alázatból préselt percet
ahogy vár a reszketeg ócskás
aki csak a lomot dicsérheti –

A beismert következmények elmaradnak
mert a Mesterek jelszava elveszett...
Fényévnire egymástól
vallatom torzult magamat
ahol „minden harcot győzelemre kell vinni”
és sűrűn váltogatják egymást a megújuló istenek –
A napkeltét akarom benned látni
vér-márványos alkonyatban is
A száraz poroktól asztmás nagyvárosban
„szahara rózsája” lehetnél
vagy Péter-Pál napjai után
a sárga tarlók fölött szalmakirálynőként
táncoltathatna a forrón édeskés szél –

Fekete törpe-kavics vagyok egy csuszamlós
meddőhányó oldalában
Helyem és helyzetem
a föl nem tett kérdésekre is válasz
pedig sosem láttam a legnagyobb hegyeket
nem szemlélhettem egyik óceánt sem
de tényéromat mindig fenéig kanalaztam
és poharamat az utolsó csöppig ürítettem...
Most kilépek a körből
hogyan beléphessek egy másikba –

Melléd langyítanak az esték
Ha hagyod csak Neked gyónok újra
és eléd pakolom megint mind azt
amit meghagyott belőlem a proletárdiktatúra
amit belém oltottak fölmenőim és lemenőim
kényszer-képzeteimet fóbiámat
a félárvák ösztön-szagú nyüglődéseit
rád csurgatom a Plázák idegen fény-vizeit
a strihelők extázis bűnbánatát
az ázott plakátok enyvező gyalázatát

az aluljárók hányástól savós léghezátát...
 Ha hagyod csak Neked gyónok újra
 arról is amit már régen el kellett volna felejtennem
 kockás sálamról amit a fűtetlen vonaton
 még télen elloptak tőlem
 és vissza-visszatérő félelmemről
 hogy érintésem rövidsége hegyi patakká hűti
 test-edényeidben a nedveket...
 Ha hagynád minden éjfélkor csak Neked
 gyónnék újra –

A megalopoliszban
 körülöttünk minden ház egyforma
 Brutális és tömeges
 A főbérlők lopnak
 az albérlők hazudnak
 és a házmesterek általában alkoholisták...
 Így élünk
 egész elrontott valómmal
 térközökbe iktatott küszöbökkel
 átnevelődve vagy átoperálva
 Nem szán és nem bánt a démosz
 világfiként és hazafiként sem...
 Magamban vagyok
 Mégsem egyedül
 Megüdvözülhetnék minden „leszálló ágban”
 mint egy tajgára kicsapott muzsik –
 Tudom hogy visszafogadsz
 mert hűségünk időtlen a közös kelepcebén
 És ha hagyod csak Neked gyónok újra...

Sötétlő keretből hunyorog a tó
 mint az éjszaka könnyes szeme
 Minden lépésed közelebb hozza a túlsó partot –
 Fáradt dajkává lesz körülöttem a nyár
 És megint megtorpanok az utolsó kapu előtt...

Pető Bernadett:
Rács